

rada spatřuje v jednání Dr. L-ho přečin proti cti a vážnosti stavu, neboť, praví-li kárná rada, že je tu příčina ke kárnému jednání, dává tím jasně na jevo, že v jeho jednání onen přečin vidí. Posléze není vadou řízení, že kárná rada přihlížela přes odpor obviněného k pozměňujícímu návrhu komorního návladního. Nový, do kárného nálezu pojatý doslov obvinění je jen slohovým sestručením a logickým vytríbením původní úpravy téhož obvinění a nic se jím nezměnilo na totožnosti činů, jež kárná rada klade obviněnému za vinu. Mylný je právní názor odvolatelův, že v jeho jednání, jímž zasáhl do věci Dr. L-a a Dr. G-a, nelze spatřovati přečin proti cti a vážnosti stavu, protože k němu měl podle § 86 tr. ř. právo. Tímto předpisem by obviněný mohl nanejvýš ospravedlňovati, že učinil trestní udání, nikoli však i ostatní způsob svého vystupování v onom trestním řízení. Právě toto jeho další vystupování odůvodňuje plně výrok, že si obviněný počínal způsobem advokáta krajně nedůstojným, a nasvědčuje jasně dalšímu úsudku, že také již trestní oznámení učinil jen z oněch nedůstojných pohnutek, jimiž se řídil při dalším jednání. Ty doslovem § 86 tr. ř. ovšem ospravedlniti nelze. Pokus obviněného, dolíčiti, že trestní oznámení učinil, by se očistil z křivého podezření, že výstup mezi Dr. L-em a Dr. G-em oznámil advokátní komoře v dohodě s Dr. L-em a za úplatu, by Dr. L-ovi takto přes vyrovnání věci umožnil stíhání Dr. G-e, a že byl k dalšímu svému jednání donucen, protože Dr. G. prohlásil jeho udání za výmysly, že zřejmě liché, neboť jednak nelze si do-
bře domyslit, jak by ono trestní oznámení mohlo míti obviněným prý kýžený výsledek, mimo to nelze z trestních spisů seznati, že obviněný v řízení o svém oznámení něco podnikl, co by bylo jeho nyní tvrzenému úmyslu odpovídalo, a své podání se skutkovými a právními vývody učinil Dr. L. již 15. září 1927, kdežto Dr. G. mu vytýkal výmysly až 21. září 1927. Kárný soud proto nepochybil, když v jednání obviněného, jak je v kárném nálezu vylíčeno, seznal přečin proti cti a vážnosti stavu. Na správnosti jeho nálezu nemění nic okolnost, že nepřipustil důkaz svědky Dr. M-em, H-em a Felixem L-ym, neboť i kdyby byl Dr. M. nepotvrdil tvrzení Dr. G-e, že obviněný Dr. M-a na cti urazil, neměnilo by to nic na zavržitelnosti způsobu, jakým si obviněný proti Dr. G-ovi počínal, a bezpodstatnost svědectví Dr. H-e a Dr. Felixe L-ho plyne z řečené již skutečnosti, že z trestních spisů o odvolatelově oznámení nelze seznati nic, co by svědčilo o nyní tvrzeném podnětu k oznámení a jeho účelu.

Čís. 71 dis.

Pokud jde jen o poškození cti a vážnosti stavu, nikoliv též o porušení povinností povolání, učinil-li koncipient podle zvláštní úmluvy šefa advokátní kanceláře hospodářsky odvislým (dával mu za vedení kanceláře měsíční plat), lákal plné moci od jeho klientů a reklamně využíval tabulky se jménem zemřelého advokáta; pokud jde o ten i onen přečin, požadoval-li od klienta, jemuž onen šéf palmární účet odpustil, jeho zaplacení jako vlastního účtu a odepřel-li svému bývalému šefovi vydati spisy, týkající se jeho vlastních klientů.

(Rozh. ze dne 18. října 1928, Ds II 2/28.)

N e j v y š š í s o u d jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a advokátních kandidátů částečně vyhověl v neveřejném zasedání — slyšev generálního prokuratora — odvolání obviněného do nálezu kárné rady morav. advokátní komory v Brně ze dne 5. listopadu 1927, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinu porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, a změnil napadený nález ve výroku o vině potud, že obviněného pro činy, uvedené v odst. B čís. I, IV, V a VI nálezu uznal vinným jen kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y:

Odvolání vytýká právem napadenému nálezu, že náležitě nerozlišuje kárný přečin porušení povinností povolání a přečin zlehčení cti a vážnosti stavu. I. Odvolání jest přisvědčiti, pokud doličuje, že jednání obviněného v odstavcích B. čís. I, IV, V a VI nezakládá skutkovou podstatu kárného přečinu porušení povinností povolání. Nález shledává v odst. B čís. I poklesek v tom, že obviněný podle zvláštní úmluvy s advokátem Josefem B-ou vedl jako kandidát advokacie v době od 1. ledna 1919 do konce září 1922 advokátní kancelář po zesnulém Dr. Karlu Č-ovi na vlastní účet a na účet rodiny Č-ovy, třebaže na jméno advokáta Josefa B-y a za jeho zodpovědnosti, a že Josef B. byl ve skutečnosti hospodářsky závislým na obviněném jako svým koncipientovi, an za vedení kanceláře dostával jen nepatrný měsíční plat 400 Kč, později na 1.200 Kč zvýšený, kromě menších výhod, zejména z trestní agendy mu vyhrazených. Že Josef B. jen kryl svým jménem nedovolené provozování advokacie koncipientem (obviněným), napadený nález výslovně vyloučil, dospěv z výsledků šetření k závěru, že Josef B. věnoval kanceláři v plné míře svou osobní činnost se svědomitostí uznání hodnou, že vykonával dozor nad kanceláří a nad koncipientem (obviněným) takový služební dozor, jaký je obvyklý u zapracovaných koncipientů. Nešlo-li však o neoprávněné provozování advokacie obviněným a jeho krytí jménem advokáta Josefa B-y a záleží-li zjištěný skutkový základ podle napadeného nálezu jen v tom, že vedením advokátní kanceláře na účet rodiny Dr. Č-a a obviněného, stal se podle zvláštní úmluvy šéf advokátní kanceláře Josef B. hospodářsky odvislým od svého koncipienta, nelze ve smlouvě a v jejích hmotných účincích spatřovati, pokud jde o obviněného, porušení povinností povolání. Ovšem ujednáním takového poměru závislosti byla nepochybně poškozena čest a vážnost advokátního stavu, jak napadený nález případně odůvodňuje, což ostatně odvolání ani nepopírá. Byla proto odvolacím soudem ve vyličeném jednání obviněného shledána jen skutková podstata kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti advokátního stavu a v tomto směru vyhověno důvodnému odvolání. Avšak ani lákání plných mocí od klientů bývalého šéfa, advokáta Josefa B-y, ani pokusy obviněného, odlouditi mu substituující advokáty, nepřipustným se o ně ucházením, jak byly v napadeném nálezu v odst. B IV a B V zjištěny — není ve své podstatě porušováním povinností povolání

advokáta, nýbrž jen chováním nepoctivým a nečestným, jakého se musí podle předpisu § 10 odst. druhý adv. ř. advokát vyvarovati, poněvadž jest způsobilým ohroziti povážlivě čest a důstojnost advokátního stavu. S téhož hlediska jest posuzovati v odst. B VI nálezu zjištěné reklamní využívání tabulky se jménem zemřelého advokáta Dr. Karla Č-a obviněným, neboť ani tu nejde o porušení povinností z advokátního povolání plynoucích a bylo proto též v tomto směru odvolání vyhověti napadený nález změnití a přisvědčiti mu jen, pokud v činu obviněného shledává přečin poškození cti a vážnosti stavu.

II. Jinak má se věc v případech v nálezu v odst. B II a B III vytčených: 1. Věděl-li obviněný, že advokát Josef B. svému klientu Františku M-ovi palmární účet odpustil a sám též M-ovi oznámil, že se s advokátem B-ou dohodl, že za zastupování nebudou nic na něm požadovati — jak František M. jako svědek výslovně potvrdil — přes to však požadoval na něm dopisem ze dne 18. listopadu 1922 zaplacení 1.789 Kč jako svůj vlastní účet, tedy z poměru právního zastupování M-e jako strany, ač byl si toho vědom, že nemá právní nárok pro svůj požadavek, porušil svým jednáním nejen hrubě povinnosti svého povolání proti klientu kanceláře, v níž jako koncipient spolupůsobil, nýbrž porušil i vlastní svůj závazek proti Františku M-ovi, že nic na něm za právní zastupování požadovati nebude, a prohřešil se tak podstatně i proti cti a vážnosti advokátního stavu, jichž zachování mu ukládá předpis § 10 odst. druhý adv. ř. 2. Bylo-li v odst. B III důvodů napadeného usnesení zjištěno, že obviněný v době, když otevřel samostatnou advokátní kancelář, v místnostech dřívější kanceláře advokáta Josefa B-y, přestav býti jeho koncipientem, mu odepřel vydati advokátní spisy, týkající se jeho vlastních (B-ových) klientů a že mu dokonce zadržoval i soudní obeslání k roku pro jeho stranu došlé, znemožňoval mu takto svým odporem řádný výkon advokacie v poměru k jeho klientům, nešlo tu o poměr soukromoprávní, nesouvisející s povoláním advokáta, nýbrž o povinnosti přímo z poměru advokátního plynoucí, které obviněný jako advokát proti druhému advokátu, ze společné kanceláře vystoupivšímu, splniti měl a v jichž nesplnění právem spatřuje napadený nález nejen porušení povinností povolání, nýbrž i ve spojitosti s ostatními v odst. III zjištěnými skutkovými okolnostmi, zejména, že advokát Josef B. byl nucen vydání svých deposit a platů a spisů ke zjištění výše své pohledávky domáhati se na obviněném spory, ano i exekucemi, — také přečin zlehčení cti a vážnosti stavu. V případech, o nichž bylo právě v odst. II. pojednáno, není tedy odvolání opodstatněno. Bylo proto odvolání jen částečně vyhověti a napadený nález ve výroku o vině změnití, jak se stalo.

Čís. 72 dis.

Nejde-li o usnesení kárné r a d y (§ 25 kárn. stat. v doslovu čl. I zákona ze dne 16. listopadu 1906, čís. 223 ř. zák.) o tom, že není důvodu ke kárnému řízení (§ 29 odst. třetí kárn. stat.), nýbrž o oznámení p ř e d-